

Island stemte for punktets optagelse på dagsordenen, afstod Danmark i lighed med de øvrige nordiske lande, da punktets optagelse måtte fremtræde som en demonstration i den kolde krig, der havde til formål at søge at stille Folkerepublikken Kina i et uheldigt lys, og da der ikke var udsigt til positive resultater af spørgsmålets behandling på Generalforsamlingen.

Såvel Cypern som Tyrkiet havde krævet *Cypern-spørgsmålet* optaget på dagsordenen. Disse to dagsordenspunkter blev slået sammen til ét (punkt 93), hvori såvel de græsk-cypriotiske som de tyrkiske synspunkter er optaget gennem en henvisning til de to skrivelser, hvormed Cypern og Tyrkiet i sin tid anmodede om punkternes optagelse på dagsordenen.

V. Generaldebatten.

(Dagsordenens punkt 9).

Generaldebatten i plenarforsamlingen fandt sted fra 23. september til 15. oktober med deltagelse af repræsentanter fra 101 medlemsstater, herunder udenrigsminister Per Hækkerup (jfr. nedenfor bilag 1).

Hovedindtrykket var stort set, at tonen i indlæggene — særlig i begyndelsen af debatten — var forsonlig og i det hele præget af en vis optimisme; dette skyldtes vel i første række, at det havde vist sig muligt at opnå enighed om en normalisering af Generalforsamlingen, men tillige at debatten fandt sted på baggrund af den enighed, der trods Vietnam-konflikten havde manifesteret sig i Sikkerhedsrådet mellem Sovjetunionen og USA med hensyn til konflikten mellem Indien og Pakistan.

Dette forhindrede dog ikke, at situationen i Asien kastede sin skygge over debatten og fra så godt som alle talere gav anledning til indlæg om krigen i Vietnam, de stedfundne kampe mellem Indien og Pakistan samt om Folkerepublikken Kinas rolle i den asiatiske og internationale politik.

Under debatten fremkom der adskillige indlæg om FN's fremtidige rolle, og der blev fremsat forslag sigtende på styrkelse af organisationen.

Nedrustningsproblemerne blev ligeledes gjort til genstand for indgående omtale, og der var bred enighed om nødvendigheden af at hindre en yderligere spredning af kernevåben samt om vigtigheden af at forbyde alle former for prøvesprængninger. Der syntes desuden overvejende stemning for at følge anbefalingen af 15. juni 1965 fra FN's

nedrustningskommission om indkaldelse af en verdensnedrustningskonference.

Herudover var hovedemnerne særlig afkoloniseringen, racespørgsmål og problemerne i forbindelse med udenrigshandelen og økonomisk og teknisk bistand. Også emner såsom Tysklands-spørgsmålet, Cypern, Palæstina samt kravet om fredelig bilæggelse af tvister blev behandlet.

FN. Organisationens fremtid.

De indlæg om FN's fredsbevarende virksomhed, der fremkom fra østlig og vestlig side under generaldebatten, har lige så lidt som forhandlingerne i specialkomiteen for fredsbevarende foranstaltninger (33-magtsudvalget) indiceret en tilnærmelse mellem de to lejres principielle synspunkter. Udviklingslandene har fremsat en række mere eller mindre klart definerede mellemstandpunkter, der har bidraget til at fremkalde et broget billede af de mange vanskeligheder, der må overvindes, før der er mulighed for at nå frem til en kompromisløsning.

Udenrigsminister Gromyko udtalte, at Sovjetunionen ville gøre alt for at bidrage til en løsning af FN's problemer på en frugtbar måde, men at en sådan løsning måtte være i streng overensstemmelse med FN's principper og pagtens forskrifter. Sovjetunionen kunne ikke tillade noget forsøg på at undergrave pagtens bestemmelser, særligt reglerne om Sikkerhedsrådets kompetence og princippet om de faste medlemmers enige tilslutning til fredsbevarende foran-